

*...haszonlóan mulandó. Minden könyv, legyen bárhogyan kötve,
végül elporlad. A történetek, amelyeket hordoz, tovább élhetnek.
Túlélhetik a papírt, a könyvtárat, még a nyelvet is, amelyen először
leírták. A legnagyobb történetek a csillagokig érhetnek...*

Írád első könyve

ELSŐ FEJEZET

Lívira

Livirát egy gyomnövény után nevezték el. A Porban nem sok mindent lehetett termesztetni, de ez soha nem tartotta vissza az éhes embereket attól, hogy próbálkozzanak. Állítólag a livira olyan helyen is megél, ahol még a kövek sem – ez Livira számára mindig is zagyvaságnak tűnt, hiszen a kövek nem élnek. Ezt a gazt még a kecskék sem tudták megenni, és ha egy gazda valahol növényt locsolt, az ideje nagy részében ezzel a dudvával hadakozhatott. Egy csepp víz bárhol a Porban, és a livira szára hamarosan előkigyózott a repedezett földből, hogy megízlelje.

A szülei más nevet adtak neki, de arra már szinte nem is emlékezett. Az emberek Livirának hívták, mert, akárcsak a gyomnövényt, őt sem lehetett elnyomni.

– Na gyere! – tápáskodott fel, és letörölte az orrából eredő vért. Újra maga elé emelte az öklét. – Gyere.

Acmar megrázta a fejét, és zavarodottnak tűnt az összegyűlt gyerekek gyűrűjében. Mindannyian porosak voltak, de Livirát tetőtől talpig belepte a mocsok.

– Gyere! – kiáltotta. Szédült, a feje pedig úgy zúgott, mint egy harang, amit folyamatosan vernek.

– Kétszer akkora vagy, mint ő – tört be Benth a körbe, félrelökve Acmart.

– Nem marad lent – vágott vissza Acmar, miközben a bütykeit dörzsölgette.

– Akkor döntetlen – lépett közéjük Benth, egy széles vállú és törött orra ellenére jóképű fiú. Livira fenyegető tekintetét látva megfogta a kezét, és a feje felé emelte. – Livira újra győzött.

A többiek éljeneztek és kacagtak, majd szétszéledtek és elszaladtak, mielőtt a magas, a nap fényében sötétnek tűnő alak odaért.

– Livy! – szólalt meg nagynénje szigorú hangja. Ujjak fonódtak a csuklójára, és elrángatták a család kunyhójának sötét árnyéka felé.

Teela néni egy repedezett bőrből készült vödört nyomott a kezébe.

– Meg kell locsolni a babot.

– Ez az!

Mindig is imádta a kutat. Véreset köpött a porba, majd rávigyorgott nagynénjére, mielőtt elsietett a vödörrel. Teela néni a fejét csóválta. Livirát ugyan a földre lehetett vinni, de nem lehet ott tartani.

Livira sietsége nem tartott sokáig. Lelassított, amikor Ella kunyhója elé ért. Az idős nő szédudvát gyűjtött, bár inkább a gyerekek kergették és kapták el neki, a kőkemény talajon versenyezve eredtek a durva, szálas labdacsok nyomába. Ezek a gazok szinte teljesen üresek voltak belül, Ella ujjai azonban olyan értelmet adtak az összevissza kanyargó szálak kuszaságának, ami kellemes volt a szemnek. Az ügyes mozdulatokból egy ló- vagy emberalak született, amely a szálak hálózatán lógott a gömbön belül, amely maga is csak vastag szálak rácsozata volt.

Livira nézte, ahogy Ella dolgozik.

– Bár én is tudnék ilyet csinálni.

Ella felnézett a munkájából, és ráncos tenyerében tartva felemelte a darabot, amelyen dolgozott.

– Ez a tiéd.

Livira elvette a szédudvából készült, alig tizenöt centi átmérőjű gömböcskét.

Ella azonnal felvett egy másik darabot, és újrakezdte a munkát.

Livira váratlan ajándékát tanulmányozta. Félkésznek tűnt, a gömb közepe felé préselt rostok tömege szálak csomójának látszott csak, ami nem mutatott semmit. De ahogy a labdát forgatta, egy alak tűnt fel benne, még

bizonytalan, mint egy ember, aki a porviharban át közeledik: kivehetetlen, de határozottan jelen lévő. Egy fiatal férfi, talán egy fiú. Bár ha megkérdezik, honnan tudja a korát vagy a nemét, nem tudott volna válaszolni. És úgy tűnt neki, hogy ismeri, vagy legalábbis felismeri a férfit.

– Bár én is tudnék ilyet csinálni – mondta újra, miközben két kezében ringatta a labdacsoth.

– Neked máshoz van tehetséged, drágám – válaszolt Ella, fel sem nézve a munkájából.

Livira korábbi kísérletei a széldudvával mulatságosan rosszul sülttek el, és egy része hálás volt Ellának, amiért nem táplált benne hiú reményt, hogy sokkal jobbra válhatna.

– Tehetség? – mondta Livira, miközben a port rugdosta.

A soha semmit nem felejtő emlékezőképesség inkább átok volt, mint áldás. Egy rosszabb emlékezet, olyan, amely csak az egyik nap száraz ragyogásától a másikig ért el, talán megakadályozhatná, hogy az idő a fiatal vállakra is olyan nagy súllyal nehezedjen. Verhetetlen volt a lyukak és kövek játékban, de ez inkább dühössé tette az öregeket, mintsem boldoggá. Az esélyeket is átlátta – jobban, mint bármelyikük –, amikor a fiatalabb férfiak a szerencsejátékot űzték, de egyikük sem foglalkozott a tanácsaival.

– Minden képességem haszontalan.

– Nincsenek haszontalan képességek, leányom. Csak olyanok, amelyeket még nem tanultunk meg hasznosítani.

– Hát... Acmar el tud fingani egy dallamot.

Ella erre feltekintett, száját összeszorította, sötét szeméből semmit sem lehetett kiolvasni. Livira lenézett, és észrevette a vödört a lábánál. Erről eszébe jutott a feladata, ezért úgy döntött, ideje továbbállni.

A kút egy méter széles és vagy száz méter mély volt. Livira ezerszer megkérdezte már, hogyan tudták kiásni. Ő is vágott már lyukakat a kemény talajba, de soha nem jutott mélyebbre a tenyere szélességénél. A kút a falun kívül volt, a babágyáson túl. A víz illata a Por mindenféle lakóját odavonzotta, de csak ritkán olyat, aminek örül az ember, ha az a kunyhója körül mászkált éjszakánként.

A kút felett nyirkos volt a levegő, mintha csak egy hatalmas torok lenne. Livira érezte leheletének nedvességét a bőrén. Szeretett a hasán fekdülni, és a fejét a peremen túlra emelni, hogy lebámulhasson a sötétségbe. A gyerekek azt beszélték, hogy Orrin beleesett, és ezért tűnt el a múlt hónapban. De a víz tiszta és édes maradt. Livira szerint egy pormedve ragadta el Orrint. Az a fiú soha nem figyelt, merre megy. És bár ez azt az elméletet is igazolhatta volna, hogy belesétált a kútba, a lány szerint sokkal több pormedve állt lesben a felszín alatt, mint kút.

Livira megtekerte a csörlőt, hogy leeresse a ráakasztott vödört a láthatatlan vízbe. Szerette a kutat, mert életben tartotta őket, de nem ez volt az egyetlen oka. A képzeletében a kút átjáró volt egy másik világba, egy elérhetetlen, de biztosan létező világba. Egy világba, ahol bőséges volt az, amire szükségük van, egy sötét és áramló világ, tele a maga titkaival, nedves, vakon úszó lények otthona, amelyek ismeretlen barlangokon keresztül ízlelik útjukat.

– Mit csinálsz?

Livira felugrott, ahogy felriadt az álmodozásból. Láta, hogy Katrin az, formátlan, poros ruhájában, a keze vörös a jarabab pucolásától.

– Elefántokkal zsonglörködöm.

Katrin a homlokát ráncolta, ahogy a választ ízlelgette. Hűséges volt, és kedves, de néha nagyon lassú.

– Nem is zsong...

– Vicc volt – Livira az égre emelte a tekintetét, és meghajtotta a csörlőt. – Látod, hogy mit csinálok.

– Ó. – Katrin még jobban ráncolta a homlokát. – Miért verekedtél Acmarral?

Livira tovább tekerte a fogantyút. A csörlőről letekeredő kötel most sötétebb lett – az új rész, amivel az öreg Kern egészítette ki, hogy a vödör újra elérje a vizet. A víz szintje azóta csökkent, amióta Livira az eszét tudta.

– Dudvának nevezett.

– De hát... mindannyian Livirának hívunk.

– *Dudvának* nevezett – csóválta a fejét Livira. – Az nem ugyanaz.

Részen ez volt az oka annak, hogy ütött. A valódi ok azonban az volt, hogy a fiú megpróbálta elvenni tőle a fecnit. Így nevezte Teela néni, ami-

kor Livira megmutatta neki. Papírfecni. A szél néhány hónapja adta neki ezt a kincset, amikor elfújta a port, és felfedett egy sarkot. Egy leszakadt háromszög, nem nagyobb, mint a tenyere, és akár egy öregember bőre, vékony, ráncos, szintelen a kortól. Sötét jelek mintázták. Nagynénje megborzongott, amikor Livira megmutatta neki, és megmagyarázhatatlanul dühös lett, amikor folyton a jelekről kérdezgette, míg végül azt mondta:

– Csak irkafirka. Rovások a bab számlálására a piacon.

– De... – Livira ellenkezni akart, hogy olyan sok különböző jel van, hogy túl szépek ahhoz, hogy csak számolásra használják őket, de Teela félbeszakította, és a legkevésbé kedvelt házimunkát osztotta rá: a főzőedény kipucolását.

Livira lerázta magáról az emléket.

– Nézd, mit kaptam Ellától! – emelte fel a széldudvát, amelyet egy zsinórral az övéhez erősített.

Katrin összehúzott a szemmel pillantott rá.

– Úgy néz ki, mint amilyet eleve mi adtunk Ellának. Elrontotta?

– Nem! – Livira forgatni kezdte a labdacsot a legjobb szöget keresve, de Katrin már nem figyelt.

– Fájt, amikor Acmar megütött?

– Igen – Livira bosszúsan nézett, és elengedte a labdát. – Nagyon.

A csörlőről elfogyott a kötél, ezért elkezdte visszahúzni a vödört. Néhány tekerés után megnyugtató ellenállás jelezte, hogy a vödör tele van. Minden alkalommal, amikor ezt a feladatot végezte, egy kis része visszatartotta lélegzetét, azt várva, hogy egy napon nem lesz ellenállás. Egy nap a víz egyszerűen nem lesz ott. Egy még kisebb része csalódottan sziszszent fel, amikor a fogantyú tekerése felfedte az új súlyt. Ha elfogy a víz, minden megváltozik. Nem a jó irányba. De mégiscsak megváltozik. És néha, az éjszaka sötétjében, a Por mindent betöltő, tompa hangjai közepette, a mennyországukban jegesen fénylő csillagok alatt Livirát néha még a víz elfogyásánál is jobban megrémítette a gondolat, hogy mi van, ha a víz *nem* fogy el, és ez lesz az élete. Por és bab és száraz gabona és a szél és a kunyhók apró összevisszasága, amelyek kövekként hevernek az üres síkság végtelenjében, amíg ő el nem fogy a víz helyett, és eggyé válik a porral, és a szél úgy hordja el, mintha soha meg sem született volna.

– Kedvelem Acmart – mondta Katrin.

Livira elfintorodott, és folytatta a tekerést. Az összes lány kedvelte a fiút. Ha más nem is, de szerették nézni. Livira sosem tudta megfogalmazni, miért idegesítette annyira Acmar. Ahhoz lehetett köze, hogy a fiú mennyire nem értékelte azokat a dolgokat, amiket ő a leginkább fontosnak tartott. És az érdeklődés hiánya annyit ért csak, hogy a falu szószólójává tette a fiút, mert senki sem törődött igazán azokkal a dolgokkal, még Katrin és Neera sem, akik állításuk szerint Livira legjobb barátai voltak.

– A tiéd lehet – mormogta Livira fáradó karral, fájó kézzel. – Nemsokára elmegyek a városba. Ti meg élhettek mind a porban, amíg én... amíg én...

Nem igazán tudta, mit csinálnak a városban. Úgy gondolta, talán a fecni onnan származott, hogy a szél ragadta el az ottani népektől. A falainál többet sosem látott a városból, azok is apró foltoknak látszottak csak a távolban. Még ezért a látványért is fél napot kellett gyalogolnia, és megmásznia a hegygerinceket nyugat felé, hogy késő éjjel kitikkadva és porosan érkezzen haza a haragtól tajtékozó Teela nénihez. Az emberek azt beszélték, hogy a város tele van csodákkal, és minden héten újabbak születnek. De egyikük sem járt még ott, és úgy tűnt, nem is nagyon próbáltak eljutni oda.

– Elmegyek a városba – ismételte meg Livira.

– Nem engednének be, te buta – nyújtotta ki Katrin a nyelvét. – Engedély nélkül még a por sem jut át a kapukon.

Katrin csak azt ismételte el, ami Kern ősz szakállából elhangzott, Livirát mégis nagyon feldühítette, mert attól félt, hogy esetleg igaz lehet.

– Én meg azt gondolom...

A csípős válasz kihunytt az ajkán, és a lány nekidőlt a csörlő fogantyújának, ahogy kelet felé bámult. Újra ott volt, a távolban, a forróság ködében táncolt. Egy alak.

– Én meg azt gondolom... hogy jön valaki!

*...és mások, akik kételkednek. A történész törekedik rá,
hogy munkája egyszerűen azt írja le, ami történt, hiszen ha
regényként mutatná be, az olvasók elégedetlenkednének,
hogy nincs értelme, az események túlzottan valószínűtlenek,
túl esetlegesek és túl kegyetlenek. Az igazság szabaddá tesz...
a bizonyosságtól, a kényelemtől és azoktól a biedelmektől,
amelyekre az élméjűségünk érdekében hagyatkozunk...*

William Ancrath: *Történelmek történelme*

MÁSODIK FEJEZET

Livira

Soha senki nem jött a faluba. Livira sosem találkozott látogatóval, soha nem látott senki olyat, aki nem a négytucatnyi lélek között nőtt föl, akik az összezsúfolt kunyhókban rejtőztek. Olyan hely volt ez, *ahonnan* elmennek az emberek, nem ahová mennek. Kern a porpiacra ment innen. A foltokkal teli mellény, amelyre olyan büszke volt, állítólag a városból származott, és nagyszerű áron jutott hozzá az egyik porpiacos standnál. Amiket ezeken az útjain elcserélt, talán utána nagyobb piacokra vagy akár a városba is eljuthattak, de Livira számára az ilyen helyek és emberek létezését csak a hite igazolta. De most – valaki jött!

– Idegen! – Livira hagyta a vödröt a földre zuhanni, és szaladni kezdett vissza a babsorok között, a híreket kiáltozva. Katrin szorosan a nyomában nyelte a port. – Idegen! – A sorok között rohant, megzörgetve a száradó babot a hüvelyében. Ma reggel még az öregeket figyelte, ahogy a kövek és lyukak játékot játszották, a szökésről álmodozott valami több felé, a világba, amely a párán túl létezett. És most ez a világ eljött hozzá. – Idegen!

– Miről beszélsz? – fogta acélmarkába Teela néni a karját, ahogy előtűnt a termény közül.

– Idegen! Valaki jön! – ismételte meg Livira halkabban, érthetőbben.

Teela arca megmerevedett, mintha haláldarázs csípte volna meg. A kezét maga mellé ejtette.

– Szólj mindenkinek.

Livira továbbrohant, kiabálva. Volt valami a nagynénje arc kifejezésében, amitől kirázta a hideg, és kiáltozása most félelemtől volt terhes. Most már a harang is a riadó hangján szólt.

– Mit akarnak? – Livira a többiekkel együtt a kútnál állt. Mindenki, akit ismert, ott volt, kivéve azt a pár embert, aki túl öreg, túl beteg vagy túl kicsi volt, hogy előbújjon a kunyhójából. Teela néni fájdalmas szorításban fogta a kezét. Livira várt, még izzadt a futás után. A nap fényesebbnek tűnt, a por jobban marta a torkát.

– Maradj a közelemben, Livy. Életedben most az egyszer tedd azt, amit mondok – nagynénje a magáéhoz húzta Livira arcát, és a szokottnál csillogóbb szemmel nézett rá. – Szeretlek, gyermekem.

Teela néni nem olyasvalaki volt, aki kimutatta szeretetét, és amit mondott, nagyobb félelemmel töltötte el Livirát, mint Acmar közeledő ökle.

Az alak már közelebb járt, de még túl távol volt ahhoz, hogy a remegő forróságban részletek is látszódjanak. Azt azonban a hőség sem tudta elrejtetni, hogy a magányos utazót egy nagyobb csoport követte úgy egy kilométerre, a felvert porfelhő alapján lehetett tucatnyian vagy akár többen is.

– De mit akarnak? – ismételte meg Katrin Livira kérdésére.

Neera előrefurakodott a sorban, hogy csatlakozzon hozzájuk – nem volt nehéz dolga túlságosan is sovány testével. Az egy ideje már őt kínzó száraz köhögés tört fel belőle, és láztól csillogó szemmel bámulta a közelgő idegent.

Livira tudta a választ a saját kérdésére. Csak azt akarta, hogy egy felnőttnél mást mondjon. Nem volt semmi tulajdonuk a faluban, amiért megérte volna átkelni a Poron. Ha valaki idejött, egyetlen dolgot akarhatott magával vinni.

– Minket – suttozta. – Minket akarnak.

– Fenevad.

Livira nem tudta, ki motyogta először a nevet, de a szó hamarosan egy tucat szájból visszhangzott. Már ő is látta. Az alak nem ember volt. Már a járásából is látszott. És most, hogy közelebb ért, az arcáról is. A fenevad ruganyos léptekkel haladt, mintha minden mozdulatával egy hatalmas ugrást fogná vissza. A lába túlságosan mélyen hajlott meg, és soha nem egyenesedett ki teljesen. A vállá úgy emelkedett, mintha nyersbőr páncélja alatt hatalmas izomkötegek ültek volna minden egyes ízületén. Még közelebb ért, és Livira most már ki tudta venni arccsontja éleit is, a szája pedig majdnem olyan volt, mint Yaller kutyajácé: ajaktalan, tépőfogakkal teli. Az öreg Kern szerint a városiak manapság kutyaembereknek nevezték őket, és új elméleteik voltak rejtélyes eredetükkel kapcsolatban.

A fenevad erős, hátraféssült sörénye nem hajvonalban végződött, hanem látszólag a láthatatlanságig rövidült – mintha, ha arcon akarná ütni, Livira ott is érezhetné a rövid és szúrós szőrt. Az egyik szemöldökét egy régi sebhely után maradt forradás vágta ketté, az alatta ülő szeme így nagyobbnak tűnt, mint a másik, ami furcsán aszimmetrikussá tette az arcát.

A döbbszent csendet Alica sikolya törte meg, aki a kunyhója és újszülött csecsemői felé kezdett rohanni, maga után húzva a kis Keert. Mások is felkiáltottak, és elkezdtek szétszóródni. A férfiak közül öten előreléptek, köztük az öreg Kern is. Hármuknál a talajban megbúvó pormedvék feldeírására szolgáló dárda volt. A legfiatalabb köztük, Acmar bátyja Ma Esta húsvágó bárdját tartotta a kezében, Robart pedig a vasvilláját.

Ahogy a fenevad húsz méterre megközelítette őket, Livira végre felfogta a méretét. A teremtmény legalább két és fél méter magas lehetett. Az övéről ívelt kard lógott, a keze azonban üres volt, mindössze három-három rövid szőrű, fekete karmokban végződő ujjal.

– *T’loth criis’tyla loddoris!* – szólt mély torokhangon, a szavai egyetlen hosszú morgással álltak össze.

Az öt férfi megállt félúton a telepések és a fenevad között.

– Menj! – intett Kern a dárdájával. – El innen!

– Mostantól az enyémekek vagytok. – A fenevad tovább lépdelt feléjük üres kézzel. – Ha ellenálltok, vége az életeteknek.

A Kern mellett álló férfi eldobta a dárdáját. A fenevad meg sem rezzen, ahogy a fegyver elszállt mellette, egy jó méterrel célt tévesztve. Egy

másik férfi is megcélozta, de anélkül, hogy egy lépése is megingott volna, a fenevad a levegőben elütötte a dárdát. Amikor már csak tíz méterre járt tőlük, Acmar bátyja üvöltve előretört. Inkább hangzott rémülmnek, mint ádáznak. A feje fölé emelte Ma Esta húsbárdját, és az megcsillant a nap fényében. A fenevad látható erőfeszítés nélkül ütötte meg a kézfejjével, amit gyomorforgató reccsenés kísért. Vér fröccsent, talán fogak is repültek, és a fiatal férfi összetört csontokkal hullott a porba.

A fenevad rá sem pillantott a testre, továbblépdelt a négy, állva maradt férfi felé. A lábak topogása porfelhőt vert fel, ami elrejtette az eseményeket. Az örvénylő fátyol mögül a fenevad lépett elő, és Livira úgy érezte, nem időzött bent többet, mintha senki nem állt volna az útjában. Senki sem követte őt.

– Mostantól az enyémekek vagytok.

A szavai ekkor mindenkinek jelként szolgáltak a futásra, a legtöbben kiáltoztak is, mintha az segítene valahogy. Livirát, akinek félelmén felülkerekedett a megdöbbenés, nagynénje rángatta maga után, és a lány fuldadozott a körülöttük kavargó porban.

Nem tudatos reakció volt, csak általános pánik, de ha a Porban pánik tört ki, azt hamarosan felfalta a hatalmas, vakító felhő. Pillanatokon belül már egymáson, köteleken és kapákon tapostak. A por mindenkiből idegent csinált. Szomszédok üvöltöttek szomszédokra és karmoltak egymásba, amikor összeütköztek.

Valami nagy csapódott Livirának, ami kiszakította Teela szorításából. Elesett, és a fejét beverte a földbe – keményebben, mint amilyen Acmar ütése volt. Egy darabig kábultan feküdt, összevissza motyogott a porba, és nem látott semmit, csak néha egy-egy lábat, amely az arcához közel tiporta a földet. Később egy kéz megragadta, és könnyedén fölemelte. A zavar a fején belül, és a por és a testek forgataga azon kívül olyan homályossággá állt össze, amelyből Livira csak lassan emelkedett ki, ki tudja, mennyivel azután, hogy a nap újra előbúj.

– Fáj a csuklóm.

Valaki számtalanszor ismételte el ugyanezt az egy mondatot, és ez már annyira idegesítette Livirát, hogy felemelte a fejét, és rájött, hogy ő volt az, aki vég nélkül panaszkodott.

A csuklóját durva kötél fogta össze, onnan pedig egy másik szál vezetett egy hosszabb kötélhez, amelyhez két oldalról gyerekek tucatjait kötötték oda hasonlóképpen. Livira rádöbrent, hogy valahogy ő is a foglyok eme sorával gyalogolt. Talán már kilométerek óta. A Porban nehéz megállapítani, hol van pontosan az ember, ő pedig semmit sem ismert fel, leszámítva a körülötte lévő gyerekeket. Katrin három hellyel előtte volt, Neera pedig kettővel mögötte.

– Fáj a csuklóm – mondta újra. A kötél véresre dörzsölte. Az út egy részen talán vonszolták. A feje is fájt, mintha egy kés állna ki a koponyájából.

A főkötél vége egy fenevad kezében lógott. Talán az volt, amelyik először érkezett, egymagában, vagy az őt követő csoportból az egyik.

– Szomjas... – Acmar két hellyel előtte sántikált.

– Hová visznek minket? – suttogta reményvesztetten a mögötte haladó lány. Vér fröccsent a ruhájára, és kátrányfekete mintát rajzolt rá válltól csípőig.

Ahogy balra és jobbra nézett, Livira nem látott más kötéláncokat, de még porfelhőket sem, amelyeket távolabb haladó foglyok vertek volna fel. Hová lettek a felnőttek? És a többi gyerek? Livira abban reménykedett, hogy megszöktek, de attól félt, hogy testük az otthonuk romjai között hever. Hallott róla, hogy a fenevadak embert esznek, de azt is beszélték, hogy nem.

– Meg fogtok enni minket? – kiáltotta a fenevad hátának. A gondolatai még mindig szabadon cikáztak a fejében, és ez csak úgy kibukott belőle.

A kiáltása miatt többeknek elakadt a lélegzete a döbbenettől.

– Pszt! – szólt rá Acmar fojtott hangon.

– Mi van? – sziszegte vissza Livira, és ettől kezdte újra önmagának érezni magát. – Azt hiszed, csak akkor esznek meg, ha ötletet adok hozzá? – Rávicorgott Acmarra. A dühe segített, hogy ne képzelje maga elé, ahogy nagynénje a porban hever kitört nyakkal vagy elvágott torokkal. A dühe segített, hogy ne gondolkodjon rajta, hol van Alica és a csecsemői.

A fenevad tovább sétált, mintha meg sem hallotta volna. Egy ugyanolyan ívelt penge lógott az oldalán, mint amilyen annál volt, aki anélkül gázolt át az öt férfin, hogy megkottyant volna neki.

– Hé! Te! – kiáltotta Livira. – Meg fogtok enni minket? Szeretném tudni.

A fenevad odafordította a fejét, és megtalálta őt sárga szemével.

– Jó falat vagy? – morogta, kimutatva fogait, amelyek olyan hosszúak voltak, mint Livira hüvelykujja.

– Olyan ízem van, mint a trágyának. A szálas trágyának. – Livira próbálta megőrizni bátorságát a teremtmény tekintetét állva. Haragjával erősítette meg magát. – Hol van a nagynéném?

A fenevad ugatott. Talán nevetés volt. A fejét visszafordította a haladásuk irányába.

A menetelés folytatódott. Livira a csuklója körül feszülő kötél felé fordította figyelmét. Idővel ki tudná szabadítani a kezét. Vagy elrágná a kötelet, szálanként. Vagy... A többi gyerek sírása gyötörte, zavarta, de még annál is jobban terhelte büntudattal, mivel látszólag ő volt az egyetlen köztük, aki nem fakadt könnyekre. Nem arról volt szó, hogy nem érdekelte – egyszerűen csak az, amit elvesztett, most még túl súlyos volt ahhoz, hogy fel tudja fogni. Láttá maga előtt Teela néni gondterhelt arcát a fejében, látta a megfakult, barna szemeket, a sarkokban már feltűnő szarkalábakat. De elképzelni az összetört testét, a véré a porban... ez túl sok volt. Teela élt. Azzal az éltető erővel fogta Livira kezét, ami eddig is életben tartotta, minden rossz ellenére, amit a Por tartogatott számára. Nem lehetett most halott.

Lenézett sebes és piszkos lábára. Felfigyelt egy az övéről szabadon csüngő zsinórra. A széldudva, amit Ellától kapott, eltűnt, talán újra szabad lett, és a síkságon gurult a szél markában. Talán laposra taposták a falu romjai között. Akárhogy is, de eltűnt, elveszett, ahogy a benne csapdába esett fiú is elveszett. Eltűnése döfésként ért fel, mintha egy hideg kést nyomtak volna a bordái közé, úgy hatolt át a páncélján, ahogy a nagyobb tragédia nem tudott. Elszorult a lélegzete, ahogy a zokogás fájdalmasan feltörni készült. És egy játék elvesztése miatt ömleni kezdtek a könnyek.

A fenevad keletnek vezette őket egy, majd még egy órán át. A gyerekek csendesen lépkedtek, könnyeik elapadtak. Négy másik fenevad csatlakozott az őket vezetőhöz, az utolsó közülük alacsonyabb és idősebb, egy nőstény, fonott, ősz hajjal. Ez a hőség ellenére több réteg rongyos ruhát viselt, és egy olyan bottal lépkedett, amelynek végén a tenyere már simára

csiszolta a fát. A gyökerek kanyarulatairól fél tucat kratalakkarom lógott, mint fekete sarlók. Livira úgy gondolta, hogy a nő a fenevadak valamiféle papja lehet.

A hiányzó fenevadak hollétén gondolkodott – biztos, hogy ötnél többen lehettek. Azt remélte, hogy voltak más túlélők, akik megszöktek a rajtaütés után. Talán a hiányzók rájuk vadásztak.

Időről időre a megcsomózott kötelet rágcsálta, bár az állkapcsa már fájt a munkától, ami gyaloglás közben amúgy sem volt egyszerű.

– Mégis hová menekülnél? – suttogta Neera mögötte.

Livira a kötél rostjait köpdöste kiszáradt szájából, de nem válaszolt. Elképzelése sem volt. De jó érzéssel töltötte el, hogy csinál valamit. Segített, hogy képzelete ne a holttestekkel teleszórt falura leülő por képeivel töltse ki az üres teret. Elhomályosította a látomást, ahogy a vér megfesti a szomszjas földet, és ahogy Ella széldudvából készült művei szabadon, a szelek szárnyán repülnek tova. *Ki fogja most locsolni a babot?*

– Fejezd be! – sziszegte magának Livira, és visszatért az önmaga számára kijelölt feladatához.

A kötelüket vezető fenevad ébernek bizonyult. Két pormedve mellett is el irányította őket. Livira nem volt benne biztos, hogy a másodikat észrevette volna. Még csak egy mélyedést vagy kiemelkedést sem keltettek, bár néha látható volt egy kisebb horpadás, inkább a kemény talaj felszínében látszott különbség, ahol egy pormedve beásta magát, apró eltérés a porban. Livira remélte, hogy a következőt nem veszi észre, és a gyerekek meg tudnak szökni, amíg a fenevadat felfalják. Ő talán el sem futna, ott maradna, és nézné, és kikiabálná magából a gyűlöletét. És akkor rájött, hogy tényleg gyűlöli őt. A hasában érezte az ismeretlen, éles érzés csomóját, amely egyszerre volt tűz és jég, valami nehéz és kényelmetlen, ugyanakkor olyasmi, amit akkor sem vetett volna ki magából, ha képes rá. Korábban azt gondolta, ismeri a gyűlöletet, de azok a pillanatok olyanok voltak, mint a felette elúszó felhők árnyéka. Ez viszont, ez maga volt az éjszaka.

Gyenge szellő támadt, és térdmagasságig felkavarta a port. A táj semmit sem változott a kilométerek során, laposságát semmi sem törte meg. Livira azt hallotta, hogy ez egy ősi tómeder. Nehezen tudta elhinni. Hogy

a szeme előtt elterülő térben valaha halak úszkáltak a szikrázó vízben? Hogy a feje felett egykor hajók lebegtek, hálók pedig mélyen lógtak alá? Még ha meg is rohanták ezek a kétségek, valamire felfigyelt. Először úgy nézett ki, mint két hatalmas kéz ujjai, amelyek a földből állnak ki, mint ha egy eltemetett óriás tartana a magasba egy rég eltűnt tálat. De az ujjak fából voltak. Ősi, törekeny fa, melyet karmokká koptatott a szél, egy hajó bordái, amely talán azokat az elképzelt hálókat húzta egykor maga után. A fenevadak majdnem olyan közel vezették őket el, hogy megérinthesék, és minden gyerek, akiben egy fél lélegzetnél több maradt, odafordította a fejét, hogy lássa.

– Anyukámat akarom – krákgotta Katrin, akinek a hangját kiszáritotta a szél.

Neera századszor is felköhögött azon az éles, fájdalmas hangon, ami olyan érzést keltett, mintha Livira hátát szurkálná. Amikor a lány köhögni kezdett, senki sem számított arra, hogy sok ideje van még hátra. A keserű tudó a Por sok gyermekével végzett már. De ő már egy éve köhögött, és most ez jelentette a legkisebb problémáját. Livira nem tudott mit mondani Katrinnak. A lány az anyját akarta, Livira a nagynénjét. Lehetetlennek tűnt, hogy a nő halott legyen. De ez a lehetetlenségek napja volt. Idegenek, vér, most meg egy hajó. Továbbvánszorogtak, maguk mögött hagyták a bordákat, amelyek tovább nyújtóztak a közömbös égbolt felé.

A távolban alacsony dombok emelkedtek, sivár sziklák dacoltak a széllel, amely őket is porrá akarta aprítani. A nap már süllyedt, hogy megérintse a távoli hegygerinceket a gyerekek mögött, és még így sem érték el az előttük fekvő dombokat. Még egy kilométer, és követni kezdték árnyékukat az emelkedőn, amely sokuk számára az életükben látott első volt, fájós lábbal csoszogtak a poros köveken. Livira ismerte az emelkedőket, egy évvel korábban megmérte magát a nyugati hegygerinceken, hogy megpillanthassa a várost, de a szája túlságosan ki volt száradva ahhoz, hogy dicsekedjen vele.

Az első nyíl egy gyereket talált el.